

[Anker Lau.]

gennemført for manufakturvarer, var det en fejl, at det blev gennemført. Det er måske det, som har skabt en stor del af den nu herskende krise, i hvert fald en meget stor del af angstelsen for, hvad der vil ske den dag, dette falder væk. Forudsætningerne har ændret sig, sagde den højtærede minister fra det ene år til det andet; dengang var der tale om nedadgående priser. Ja, når der er nedadgående priser, når der er risiko, når der er tab i luften, kan man få lov til at drive erhverv nogenlunde frit, men den dag, der er blot den mindste smule stigning og måske mulighed for opsparing, alt det, der skal til for at konsolidere en virksomhed, siger man: tak, dette er urimeligt. Det kan man ikke være bekendt overfor et erhvervsliv, der arbejder så godt som det danske, og det er årsagen til, at jeg i mit første indlæg sagde, at man ofte her i det høje ting møder en næsten håbløs mangel på forståelse af erhvervslivets forudsætninger. Det er beklageligt, at det skal konstateres igen, men det er der ikke noget at gøre ved. Sådant er forholdet, og jeg vil håbe, at det engang vil lykkes at få det ændret.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard synes at være i et udmærket godt humør i dag — jeg forstår egentlig ikke hvorfor — og det er naturligvis altid behageligt. Jeg vil gerne understrege, at de kloge ord, jeg citerede, som det ærede medlem har skrevet, virkelig var kloge; han skulle blot have holdt sig til dem. Hvis han ikke havde fortsat med i slutningen af betænkningen at tale om § 1's velsignelser, tror jeg, at vi var nået et stykke videre, nået til noget, der virkelig var mening i og virkelig var forsvarligt. Jeg mener — det vil jeg have lov til at sige — at det, der vedtages her i dag, er uforsvarligt overfor det danske erhvervsliv og dets udvikling.

Så citerede det ærede medlem nogle udtalelser af hr. Overgaard i Aarhus. Jeg har naturligvis ikke mulighed for at påvirke, hvad hr. Søren Overgaard siger i Aarhus, men det er efterhånden blevet et slagord her i landet, især når det er producenter, der taler, at på vejen fra producent til forbruger sker der ting, som ikke er rigtige. Vi har haft så mange undersøgelser i tidens løb, så megen kontrol, både priskontrol og

monopolkontrol, og det er trods alt ikke lykkedes at påvise noget epokegørende på disse områder. Det er noget, konkurrencen må afgøre. Hvis hr. Søren Overgaard mener, at der kan tjenes noget ved, at han finder en anden måde at sælge sine varer på, kan han gøre det; der er intet, der forhindrer ham i det. Det er et slagord, der anvendes af visse interesser, både erhvervsmæssige og politiske. (*Bertel Dahlgaard*: Det kan også være et venstreslagord!). Det behøver det ikke at være. Det er formentlig et mejerislugord, men det er en anden ting.

Så sagde det ærede medlem, at jeg var inde på en lang række overdrivelser. Jeg håber, det ærede medlem har ret. Jeg håber det, men jeg tror det ikke, og hvis det er ikke er overdrivelser, hvis den udvikling, som jeg har skildret her i dag, kommer, får det ærede medlem et ansvar at bære.

Weikop: Den højtærede minister nævnte før artiklen i „Berlingske Aftenavis“ fra den dag, vi havde første behandling af lovforslaget. Jeg vil i den anledning gerne spørge: Kendte ministeren ikke den dag: monopoltilsynets beretning af 1. februar? Det er den, jeg har omtalt i mit første indlæg; den siger meget, og det var delvis den, artiklen i „Berlingske Aftenavis“ refererede. Jeg ved ikke, om den har været refereret forkert på visse punkter, men vi fik ikke dengang nogen som helst oplysning om den meddelelse, som monopoltilsynet havde sendt samordningsudvalget.

Den højtærede minister kommer egentlig aldrig ind på nogle af de betragtninger, man gør gældende, men taler næsten altid om noget andet. Den højtærede minister sagde, at når vi kunne lave et avancementstop i 1955, vil det også være rigtigt at gøre det igen i dag. Jeg vil gøre opmærksom på, at da der i 1955 blev lavet et avancementstop — som vi ikke gav tilslutning til — var det under ganske andre omstændigheder. Men gør det ikke det fjerneste indtryk på den højtærede minister, at efter at et avancementstop omfattende 70 000 virksomheder har været i kraft et år, har kun 11 søgt om forhøjelse af bruttoavancen? Gør det virkelig ikke et sådant indtryk, at man spørger: Ja, men behøver vi så egentlig at have et sådant avancementstop?

Den højtærede minister nævnte „Andels-